

Theodoras dagbog

Josefine Tanski Ammitzbøll

Kathrine Assels

Ida Marie Behrmann

Constantin Boeck-Hansen

Maximillian Boeck-Hansen

Ida Frendrup Bøgild

Leah Kirstine Clemmensen

Sia Filuka O. Henriksen

Mai Kirstine Taulborg Madsen

Isabella Toft Larsen

Amalie Reuter Yderstræde

• SMÅ STEMME •
STORE FORTÆLLINGER

1.

Sønderborg, 11. marts 2021, klokken 03.15

Der er mure omkring mig. Jeg føler mig omringet. Indånder den samme luft igen og igen. Hvor end jeg er, begynder rummet at snurre rundt. Jeg kan ikke bevæge mig. Der er så mørkt, og det føles som om at nogen holder for min næse og mund. Hjælp, hvad sker der? Jeg kan næsten ikke få vejret, og der begynder at komme sorte prikker for mit syn. Jeg har på fornemmelsen hvad der er ved at ske...

Det gør ondt i min mave, føles som om alting er strammet sammen i en knude. Jeg vrider og vender mig i sengen, men pludselig føler jeg et underligt sug i min mave og stopper med at bevæge mig. "Giisp!", udbryder jeg og rejser mig i sengen. Ikke igen! Jeg har haft disse underlige, klaustrofobiske mareridt så mange gange i streg. De er begyndt at komme, efter jeg er fyldt tretten. De virker så ægte, at jeg næsten føler, at det er virkeligt. Jeg har bare den der fornemmelse af, at det er noget jeg har oplevet før, men hvornår skulle jeg have været spærret inde? Det går mig virkelig på nerverne, og jeg har tænkt rigtig meget på det på det seneste. Mine forældre siger, at det bare er en drøm, men hvorfor skulle jeg få den samme drøm hver nat?

Jeg rækker ud efter min telefon, som fortæller mig, at klokken er kvart over tre. Underligt, klokken var præcis det samme de andre nætter. Det er virkelig ubehageligt, for der er ingen forklaring på, hvorfor jeg har de drømme. Der er heller ingen der tror på mig. Jeg har brug for svar, jeg kan ikke holde det her ud mere. Jeg vil bare have fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred i mit hoved!

Hvorfor er jeg så sikker på, at jeg har oplevet det her før? Jeg bliver nødt til at finde ud af hvad der sker med mig. I morgen, vil jeg prøve at researche lidt.

2.

Sønderborg, 12. marts 2021, klokken 16.45

Jeg sidder foran min computer og undrer mig over mine mareridt, især det med, at de føles så virkelige - som noget fra et tidligere liv. Måske skulle jeg søge lidt på det. Jeg googler "tidligere liv" og finder frem til den her artikel:

Husker du noget fra et tidligere liv?

Det er faktisk ikke unormalt at huske ting fra sit tidligere liv, men det er dog ikke mange mennesker det sker for. Sker det for dig? Så læs med her, for at finde ud af, hvad det vil sige, og hvorfor.

Minder fra et tidligere liv viser sig ofte som drømme, hurtige glimt, eller noget du pludselig husker eller føler du har oplevet før, altså déjà vu. Déjà vu er, når du pludselig, hvor som helst, når som helst, føler at du har oplevet en situation før. Det kan være, hvis du kigger et sted hen, at du pludselig synes, at du har set præcis dét før. Også selvom du måske ikke har. Faktisk er der nogen, der mener, at når du

drømmer, kigger du ind i fremtiden, og derfor føler du at du har oplevet det før. Men det er blot en teori, som nogle forskere dog mener, er rigtig.

Hypnose kan guide folk til at huske

Folk der bringes i en speciel slags hypnose, kan guides til at huske ting fra tidligere liv. Det kan foregå ved, at hypnotisøren spørger, hvordan man ser ud, og så svarer man måske helt af sig selv, at man er en lille dreng for eksempel.

Frygt og fobier

Hvis der er noget, du virkelig synes er ubehageligt, eller har en fobi for, kan det være forbundet med dit tidligere liv. Hvis du fx er rigtig bange for havet, eller ikke kan lide at bade, kan det være fordi, du druknede i dit tidligere liv. Der var fx en amerikansk dreng, der ikke kunne lide at blive presset op af ting, og det viste sig sidenhen, at han i et tidligere liv var blevet presset op ad en lade af en traktor.

Husker hvor de boede

Det er for det meste børn, som husker deres tidligere liv tydeligst. Der er mange børn, der begynder at snakke om, at de lavede noget andet i et tidligere liv - fx var en soldat eller havde en hund der hed Pluto. Nogen husker også hvor de boede, og nogle forældre rejser ligefrem med deres børn dertil. Flere gange har det vist sig, at der faktisk har ligget et hus der, præcis som børnene beskrev.

Mærker på kroppen

Du kan også have mærker på din krop, modermærker eller andre ting der viser, hvordan du døde. Nogle børn fortæller, at de døde af et skud igennem hovedet, og så har de faktisk et mærke der passer med historien. Det er belastende med sådanne barske minder og kan være svært bare at glemme dem og leve videre i sit nye liv. I sådanne situationer bør man snakke med sin læge eller en psykolog. Men bliver det ved lige meget hvad, kan du også selv forsøge at researche og se, om det, du husker, er sandt. Hvis du får bevist overfor dig selv, at det du husker, ikke er sandt, kan det også hjælpe.

3.

Sønderborg, 12. marts, 2021, klokken 19.28

Jeg har slukket lyset i mit værelse, trukket gardinerne for og stillet tændte stearinlys i en kreds på mit skrivebord. For en sikkerheds skyld har jeg låst døren, så mor og far ikke pludselig braser ind og finder mig her siddende i skrædderstilling på mit gulv. Jeg lukker øjnene, forsøger at forsvinde væk fra nuet, lade stemningen føre mig tilbage. ”Hvor er du?”, hvisker jeg til mig selv. Først er der bare mørkt, men så får jeg det dér mærkelige sug i maven igen, og så ser jeg pludselig nogle små glimt fra en sovesal for mig. Den er fuld af piger, og jeg er én af dem. Vi ligger i metalsenge i lange rækker under hvide dyner. Jeg ser ligesom mig selv udefra og hører nogen tysse på hinanden og sige: ”Madam Massen kommer!”. Så banker mor på døren, ”Hvad laver du Thea?”, råber hun og river mig ud af min trance.

4.

Sønderborg, 13. marts, 2021, kl. 00.12

Der er stille i huset. Mor og far sover, men jeg kan ikke falde i søvn. Glimtene fra sovesalen kører rundt og rundt i mit hoved, og jeg ved ikke helt, hvad jeg skal stille op med dem. Min computer er tændt og sender et blåligt skær ud i værelset, cursoren står og blinker i det tomme søgefelt. Helt uden at tænke over det har jeg siddet og tegnet på et stykke papir, mens jeg har grublet over, hvordan jeg kommer videre i min søgning. En ung pige på min egen alder er trådt frem på papiret. Hun har mine øjne.

En kuldegysning sniger sig ned ad ryggen på mig, og pludselig ved jeg, hvad jeg skal søge på: ”Pigeskole Madam Massen”. Mine fingre taster ordene i Googles søgefelt, og bingo – der er bid!

Tragedie på Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener

Brovst, Sønderjylland, 11. september, 1942

Forstanderinde Elizabeth von Massen II døde i går sammen med 143 af sine elever, da "Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener" blev bombet lidt over midnat af ukendte årsager. Atten af pigerne overlevede tragedien, da de opholdt sig i den sydlige ende af akademiet, som var den eneste del af bygningen, der ikke styrtede sammen. En af pigerne, Theodora Langs, er stadigvæk ikke fundet, men redningsarbejdere og politi, der brugte flere timer på at lede efter overlevende, har erklæret hende død.

Gerningsmændene, der stod bag bombeangrebet er stadigvæk ukendte, men den tyske modstandsbevægelse påstår, at det er engelske soldater, der ved en fejl har ramt skolen.

"Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener" blev grundlagt i 1887 af Elizabeth von Massen efter madam von Massen's ønske om at disciplinere unge frøkener. Elizabeth von Massen havde drømt om akademiet i mange år, og da hun arvede en større sum penge efter sin mands pludselige død, blev drømmen til virkelighed.

Madam von Massen indtog lokalerne i Peter Andersens herregård, da han gik bankerot i 1885. Herregården blev ombygget en smule, og der blev etableret klasseværelser og sovesal til de unge frøkener. Da akademiet åbnede i 1887 var der plads til 120 unge frøkener, men i 1888 blev det igen ombygget, så der var plads til 160 unge frøkener.

Over årene blev akademiet mere og mere populært, og flere forældre valgte at indskrive deres døtre på skolen.

Da madam Massen døde i 1907, overtog hendes datter Vibe von Massen skolen, og da Vibe von Massen døde i 1928, blev skolen efterladt til Vibe von Massens datter, som var opkaldt efter sin bedstemor Elizabeth von Massen II.

Suget i maven vender tilbage, mens jeg læser, voldsommere end nogensinde før. Jeg føler, at jeg nærmer mig noget, en sandhed af en slags. Mit hjerte banker helt oppe i halsen på mig, og jeg mærker en sær sitren i hele kroppen. Alligevel er det på en måde en lettelse, som at have vandret rundt i en tåge og så endelig komme ud på den anden side, hvor man kan se klart igen (selvom jeg havde håbet på noget mindre sørgeligt end en bombet pigeskole).

Under linket til artiklen om selve skolen, er der et link til en ligsynsattest. Jeg har set krimier nok til at vide, hvad det er, og tøver med at klikke videre, men min nysgerrighed vinder. Klik...

Ligsynsattest for: **Lise Nielsen**

Udført 11/9 -1942, af distriktslæge **Klaus Jørgensen**.

Alder: **11 år**

Dødssted: **Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener**

Dødsdag: **10/9-1942**

Oplivningsforsøg: **Nej, døden var for længst indtruffet, da liget fandtes.**

Ligets leje: **Liget fandtes liggende på ryggen, fuldt påklædt (hvid natkjole, hvide knæstrømper, hvide underbenklæder)**

Kroppens tilstand: **Blege kinder, mørke rander under øjne, Svag muskulatur.**

Udvendige skader: **Forbrændt i ansigtet, sår efter bombekruds på brystet, 22 cm. stort, hudløst område på maven. Desuden skader på baghovedet, sandsynligvis efter fald.**

Indvendige skader: **Ødelagt lungevæv efter indånding af gas fra bombe.**

Tårene triller ned ad kinderne på mig, mens jeg læser. Hurtige glimt af Lise flasher forbi mit indre. Hendes lysende, blå øjne, den lange brune fletning med den røde sløjfe, hendes forsigtige smil. "Lise", hvisker jeg og stryger en hånd henover teksten på min computerskærm og ser, at der også er et link til en politirapport:

Politirapport, Brovst, 11/9-1942

Besigtigelse af gerningssted

Lokation:

"Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener"

Tidspunkt:

kl. 10.39

Fund i bygning:

Skudhuller i loftet i hovedbygningen samt et kæmpe hul hvor en pæl stikker igennem. Al elektricitet er røget, så der er intet lys. Glasset i samtlige vinduer er smadret. Et skelet med hul i maven ligger på gulvet foran hoveddøren ved siden af en tabt barnesko.

Fund udenfor:

Der ligger et frihedskæmperbånd på jorden samt en soldatermedalje og et bombeband.

Politistyrke:

Vi tog tyve betjente ud til gerningsstedet, men kun nitten kom tilbage. På et tidspunkt delte vi os op, og betjent Edvind Olsen gik ind i den nordlige del af bygningen, som faldt endnu mere sammen, mens han befandt sig derinde. Vi hørte hans skrig fra de sammenstyrtede murbrokker, men fik ham ikke ud i tide.

5.

Sønderborg, 13. marts, 2021, kl. 13.38

Mor tror, at jeg har influenza og feber, så jeg har fået lov at blive hjemme fra skole. Jeg har næsten ikke sovet i nat og føler mig helt udmattet. Som om jeg har løbet et maratonløb eller flyttet rundt på tunge møbler hele natten. Jeg ved ikke, om jeg kan holde til det her. Måske burde jeg indstille min research og forsøge at glemme alt om mine mareridt og tanker om et tidligere liv. Mine venner ville garanteret også tro, at jeg var blevet gak, hvis jeg fortalte dem om det. Jeg overvejer det med at ringe til min læge eller kontakte en psykolog, men jeg er sikker på, at de vil sige, at jeg lider af angst eller sådan noget, og så skal mor og far nok involveres, og de har nok at bekymre sig om i forvejen med fars alkoholproblemer. Så jeg kontakter ingen, sidder bare i min vindueskarm og kigger ud på verden. Lettelsen over at nærme mig sandheden bliver afløst af en indre uro, en fornemmelse af at befinde mig i en anden verden. Anden verden, anden verden, runger det i mit hoved, og da jeg skal til at hoppe ned fra vindueskarmen, ser jeg, at jeg har skrevet ANDEN VERDENSKRIG på min duggede rude, nærmest som om jeg har forsøgt at give mig selv en besked.

Bogstaverne forsvinder et for et på vinduet, og jeg skynder mig at skrive dem på papir i stedet men kommer til at lave for stort mellemrum mellem det sidste S og K, så der i stedet står:

ANDEN VERDEN SKRIG

Og det er lige præcis det, jeg har lyst til. At skribe fordi det føles som om, jeg befinder mig i en anden verden. Men det er nok ikke så smart, for så vil mor sikkert komme løbende og måle min temperatur og finde ud af, at jeg ikke har feber, så jeg undertrykker lysten og tænder for min computer.

6.

Sønderborg, 13. marts, 2021, kl. 16.12

I alt hvad jeg læser om Anden Verdenskrig, står der noget om bunkere. Jeg klikker på billeder, og så snart det første bunkerbillede, popper op på min skærm, rammes jeg af samme klaustrofobiske fornemmelse som i mine mareridt. Luften bliver tung, jeg får svært ved at trække vejret, og rummet begynder at snurre rundt. Bunkeren på skærmen foran mig hopper og danser og bliver til tusinde små, gråsorte prikker.

Jeg er lige ved at panikke, men så løber jeg hen til mit vindue, smækker det op på vid gab og tager en dyb indånding. Det hjælper lidt, og da jeg er faldet til ro, fortsætter jeg søgningen. Jeg må simpelthen til bunds i det her.

”Bunker Brovst”, skriver jeg og trykker Enter. Voila: et billede af en faldefærdig bunker overmalet med grafitti dukker op. Jeg klikker ind på det og ser en lille tekst under det:

Bunkeren i Brovst Skov har ligget halvt sammenstyrtet siden bombningen af ”Elizabeth von Massens akademi for unge frøkener” i 1942.

Bunker, skov, bombning... jeg får fornemmelsen af at nærme mig sandheden igen og tager en *crazy* beslutning: Jeg må til Brovst og finde den bunker!

7.

Brovst skov, 14. marts, 2021, kl. 20.11

Da jeg var mindre havde jeg en hule nede i skoven bag savværket. Når far kom fuld hjem i weekenderne, og mor og ham skændtes, løb jeg derned og gemte mig. Jeg havde ikke selv bygget hulen, det var et gammelt, forladt redskabsskur, jeg havde fundet, men jeg havde hængt en hel masse plakater og andre ting op på væggene derinde og elskede at være der. Følte mig tryk der, som om intet kunne nå mig. Derfor er jeg heller ikke bange for at gå ind i den her skov alene nu. Jeg har altid haft en fornemmelse af, at skoven passede på mig, lige som omfavnede mig. Så selv om det er ved at blive mørkt, går jeg længere og længere ind i skoven for at finde den bunker. Det er som om, mine fødder kender vejen. De drejer til højre og venstre helt af sig selv, som gik jeg i søvne.

Månen er kommet frem og hænger og svæver oppe over træerne som et spotlys. Jeg stopper op og kigger på den, ser at dens lys falder ned mellem granerne omkring 50 meter foran mig. Og dér skimter jeg omridset af nogle store murbrokker af en slags - bunkeren!

Jeg løber derhen, og da jeg kommer helt tæt på, er det tydeligt, at det kun er toppen af bunkeren, der stikker op over jorden. Resten er begravet. Der er ikke nogen synlige indgange, måske er de styrtet sammen. Forsigtigt kravler jeg op på toppen og lyser rundt med min telefon. Der er en fordybning midt på, et hul af en slags, hvor man kan kravle ned. Jeg ved ikke, om jeg tør, tænk hvis det hele styrter sammen, eller hvis der er nogen dernede. Men hvis mine mareridt skal få en ende, er jeg nødt til at kravle derned. Jeg har en mystisk fornemmelse af, at svaret på det hele skjuler sig i den her bunker.

8.

Bunkeren, 14. marts, 2021, kl. 20.16

Der drysser sten og små murstykker ned over mig, da jeg lader mig glide ned i åbningen. Jeg kan ingenting se og rækker ud for at finde noget at holde fast i, men i det samme rutsjer jeg nedad. Jeg lander på et hårdt betongulv og slår mit ene knæ ret slemt. Smerten skyder op igennem mit ben, og jeg fortryder hele den her mission og finder min telefon frem og overvejer at ringe efter mor. I lyset fra telefonen får jeg øje på en kæmpe stor jerdør foran mig. Over mig kan jeg høre vinden suse i træerne, og grene skrabe mod toppen af bunkeren. Jeg er så tæt på svaret nu, at jeg vil fortryde det for altid, hvis jeg giver op. ”Kom nu Thea – gør det”, siger en stemme i mit hoved. Min højre hånd adlyder og tager fat i håndtaget på jerdøren. Den er låst. Alligevel støder jeg til den med min skulder, og til min overraskelse går den op med en uhyggelig knagelyd.

Der lugter af mug og gamle møbler indenfor, og der er fuldstændig mørkt. Jeg holder telefonen op foran mig med lygten tændt og træder tøvende nogle skridt ind i selve bunkerrummet. En fornemmelse af at blive kvalt presser sig på, det er som om min hals snører sig sammen, så jeg må hive efter vejret. Jeg bliver ligesom svag i hele kroppen, og det sortner for mig.

9.

Bunkeren, 14. marts, 2021, kl. 20.21

Da jeg kommer til mig selv, aner jeg ikke, hvor jeg er. Jeg rejser mig og kigger på min telefon. Der er kun 10 procent strøm tilbage, så jeg må spare på lyset. Hurtigt lyser jeg med telefonens lommelygte omkring mig og indser, at jeg befinder mig i bunkeren. Lidt til højre foran mig ligger et stykke stof. Jeg tager det op og kigger nærmere på det. Der er et emblem (eller hvad sådan noget nu hedder) med en ørn og et hagekors hæftet på stoffet, og det slår mig, at det må være fra en soldateruniform. Jeg smider stoffet fra mig og bakker langsomt ud af bunkerrummet, men før jeg når jerdøren, snubler jeg over noget. Jeg har på fornemmelsen, at det er noget uhyggeligt og med rystende hænder holder jeg min telefon ned mod gulvet for at se efter.

Mit skrig lyder underligt indespærret, runger på en forsinket måde som et ekko fra en anden tid. Eller et mareridt måske. Please, please, lad det her være et af mine mareridt! Jeg niver mig selv i armen og lyser ned på gulvet igen, men den er desværre god nok – jeg står mere eller mindre oven på et skelet!

En ny bølge af kvalme skyller op i mig, alligevel kan jeg ikke lade være med at sætte mig på hug og røre ved skelettet. Af én eller anden grund er jeg ikke rigtigt bange for det. Bliver underligt rolig af at røre ved det. Det er en pige, håret er stadig intakt og ligger rundt om kraniet som en glorie. Først nu bemærker jeg, at

hun har en stor, tyk, falmet bog i hænderne. Jeg vrister den ud af de fastlåste knogler og lyser på den. Den er lyserød under støvet og har et gyldent bånd, der stikker ud fra midten. Jeg holder den op mod mit bryst og mærker en masse minder hive i mig. Så åbner jeg den forsigtigt og ser, at der står THEODORA LANGS med min egen skrift på første side.

Kære dagbog,

far er stadig i Sverige med modstandsbevægelsen, og mor og lillebror er alene hjemme. Mor har ikke sendt mig et brev i hele 30 dage. Jeg er begyndt at bekymre mig. Sidst vi snakkede fortalte hun mig om tyskerne derhjemme. Købmandens kone Eleonora og deres to sønner Peter og Sten er rejst til Sverige fordi de er jøder, og deres datter Mary er stukket af med en tysk soldat ved navn Karl, som hun vist nok er blevet gift med.

Senere i aften skal jeg til møde med Madam Massen om, hvad jeg vil efter skole, Kristine (min fransklærer) synes jeg skal arbejde på skolen, som geografilærer måske, men jeg vil noget vigtigere, noget der betyder noget. Jeg har prøvet at skrive til far for at få ham til at give mig lov til at hjælpe i Modstandsbevægelsen, men jeg ved, at det ikke ville blive nemt. Madam Massen siger, at jeg burde gifte mig eller blive lærer på skolen.

Kære dagbog,

vi har fået strenge ordrer om ikke at komme i nærheden af de tyskere, der holder til nede i skoven bag skolen. Vi skal holde os langt væk fra dem, siger Madam Massen. Men det har jeg ikke tænkt mig at lytte til. Måske kan jeg skaffe informationer til far og Modstandsbevægelsen, hvis jeg holder øje med de tyske soldater.

Kære dagbog,

jeg håber virkelig, at den her krig og den her besættelse snart får en ende, så vi alle sammen kan få

fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred
fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred, fred

Kære dagbog,

jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg har endelig fået brev fra mor, og hun skriver, at tyskerne har bombet en fabrik derhjemme, men hun fortæller ikke, om der er nogen døde. Jeg kan mærke en kæmpe knude i min mave. Mit hoved fyldes med tanker, alt for mange tanker, så mange tanker at jeg næsten ikke kan holde til det.

Kaos og alligevel ikke.

Rettigheder og alligevel ikke.

Ingen er sikre og så alligevel.

Gå hjem i sikkerhed for dit eget ve og vel.

Elefanten i rummet.

Nu sker der noget.

De skriger ikke længere.

Er de døde?

Råb hvis du er i live.

Ingen svarer.

Barbariske mord.

Ord i avisen.

Massemord.

Brand og røg.

Er alle okay?

Red dig selv.

Kære dagbog,

det er en uge siden sidst. Et par timer efter jeg havde læst mors brev, kom tyskerne og bankede på skolens hoveddør. Det var Madam Massen, der lukkede op, og jeg gemte mig bag gardinet i hall'en. Lige i det sekund, jeg så de tyske soldater på trappetrinnet, følte mit hoved tungt, og jeg blev også lidt svimmel. Den ene soldat var meget ung. Han var høj og tynd og virkede meget kold. Han så i hvert fald ikke glad ud. Han stillede Madam Massen en masse spørgsmål om os elever på skolen, hvad vi hed, og om nogen af os havde forældre der var med i Modstandsbevægelsen. Madam Massen svarede nej til det sidste, alligevel begyndte mit hjerte at banke så hårdt, at det føltes som om, jeg var ved at få et hjertestop.

Kære dagbog,

efter soldaterne var gået, sneg jeg mig ud fra skolen og ned i skoven for at se, om jeg kunne opsnappe nogle informationer. Nede ved bunkeren fik jeg øje på en gruppe soldater, der stod meget tæt med hovederne bøjet over nogle landkort.

Jeg sneg mig så tæt på, jeg kunne og skjulte mig bag nogle grantræer. Det jeg overhørte, var helt forfærdeligt. De snakkede om deres næste angreb. De talte meget lavt og mumlede, men det lød som om, at de ville bombe skolen. En af dem sagde noget om, at nogle af elevernes forældre og muligvis også Madam Massen havde forbindelse til Modstandsbevægelsen! De snakkede også om nogle nye fly, der var gjort klar til bombeangrebet. Hjælp - hvad gør jeg? Jeg må fortælle Madam Massen det. Men først må jeg lige derned igen for at være helt sikker på, at jeg hørte rigtigt. Denne gang tager jeg en rygsæk med lidt proviant og en lommelygte med, hvis det skulle blive nødvendigt at tilbringe natten nede i skoven.

Kære dagbog,

Jeg skulle aldrig være gået ned i skoven igen...

Da jeg nærmede mig bunkeren, hørte jeg en råbende hvisken af mange mennesker. Jeg sneg mig tættere på og så, at det var nogle af soldaterne, denne gang klædt i kamuflage, og at de havde bælt med patroner over skuldrene. De stod også med geværer. De så meget dystre ud. Jeg gemte mig bag en busk og kunne høre, at de talte om krigen og deres indviklede planer. Det lød som noget af det samme, de talte om sidst. Pludselig stivnede jeg. Nogen lagde en hånd på min skulder og spurgte med tung tysk accent:

"Hvem er du?"

Jeg vendte mig om og så lige ind i øjnene på én af de tyske soldater.

"Øh, jeg er Theodora..." , svarede jeg nervøst.

"Har du hørt det, vi talte om?", spurgte soldaten vredt.

"Nej, nej", hviskede jeg og overvejede at give mig til at løbe, men hvad nu hvis de løb efter mig eller måske endda skød efter mig? "Lige meget," tænkte jeg. Der var ingen anden udvej, så jeg gav soldaten et skub og satte i løb, så hurtigt jeg overhovedet kunne. Men jeg kunne høre, at tyskeren var lige i hælene på mig og pludselig faldt jeg over en træstub, og så gik alt i sort.

Kære dagbog,

Da jeg åbnede øjnene igen, var der helt mørket omkring mig. Og fugtigt og koldt. Først anede jeg ikke, hvor jeg var, men så kom jeg i tanker om rygsækken og lommelygten og fik fundet den frem. Jeg befinder mig i bunkeren! I hvert fald er der tykke betonvægge omkring mig og ingen vinduer, bare en stor jerndør, der er låst. Der er vand på gulvet omkring mig, nogle steder er det cirka 25 cm. dybt.

I lang tid råbte jeg på hjælp. Jeg skreg også et par gange. Og til sidst begyndte jeg endda at råbe 'Hilfe'. Selv om jeg godt vidste, at man nok intet kunne høre gennem de tykke betonvægge, håbede jeg alligevel, at Madam Massen eller nogen andre fra skolen var gået ud for at lede efter mig og ville høre mig. Jeg huskede de ord Madam Massen nogle gange mumlede for sig selv, når de andre piger ikke ville gå i seng. 'Aidez-moi'. Det råbte jeg også lidt.

Kære dagbog,

Jeg tror ikke længere på, at nogen kan høre mig. Måske er det derfor min stemme langsomt døde hen, og skrigene, der flædede i min hals, stoppede. Mine lunger er ved at blive kvalt af panikken og hulkene. Tårerne triller ned ad mine kinder, og jeg føler, at jeg ikke kan få luft. At væggene er ved at lukke sig omkring mig. Jeg er ikke sikker på, at jeg nogensinde kommer ud herfra... i så fald håber jeg bare, at nogen finder min dagbog en dag, så de opdager, hvad der er sket. Både med mig og skolen. Derfor skriver jeg nu mine sidste tanker og tegner de soldater, der tog mig til fange. Klokkeren er 03.15, og jeg prøver at stoppe mine fingres rysten og åbne min krops fængsel af kulde gennem ordene

10.

Bunkeren, 14. marts, kl. 21.13

Mens jeg læser, er det som at opleve det hele igen. Tårerne, panikken, halsen der strammes sammen, følelsen af ikke at kunne trække vejret. Ét i det sidste ord... det må være skrevet i samme sekund, Theodora mistede bevidstheden. Det flyder ligesom ud, og en streg er trukket tværs over resten af papiret, som om hendes hånd var faldet ned, og pennen i den havde tegnet en sidste streg. Et sted i mit hoved bimler en klokke om den artikel, jeg læste om bombardementet af pigeskolen, for hvad der føles som enormt længe siden. I artiklen påstod tyskerne, at det var englændere, der havde bombet akademiet, men nu står jeg med dagbogen, som modbeviser det udsagn, og pludselig hører jeg flyene flyve hen over skoven. Jeg hører bomberne ramme skolen. Jeg mærker jorden ryste under bunkeren. Og i det samme går min telefon død for strøm.

